

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 104. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593066160/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

se vor Tid, saa maa det være sandt uafhængige, adelige Gemytter, der lære den offentlige Mening Respect – thi Respect mangler overalt.»

Det kunde jeg ikke sige meget imod, men jeg fandt nu Anledning til at hentyde til Hazardspillet og tilføie, at ved det blev man ikke istand til at indgyde den offentlige Mening Respect.

Han svarede: «*Que voulez vous, mon ami, das Leben bedarf Cayennepfeffers um geniessbar zu werden.*» Efter et Øiebliks Pause tilføiede han: «Desuden maa De vide, at naar jeg taler om Mænd, der skulle lære Mængden Respect og herske i Landet, saa tør jeg ikke tænke paa mig. Jeg har intet Fædreland. I Tydskland er og bliver jeg en Holstener, naar danske Fyrstes Undersaat, og i Danmark er jeg en Tydsker. Gik det efter mit Hoved, saa skulde det komme til en Revolution imorgen – – men om Forladelse, De er Dansk, skjøndt De saa overbærende bringer mig til at glemme det Nei, Spillet – velat, det er min Lidenskab, det er mit Liv, jeg tilstaaer det. Men, siden vi ere paa det Capitel, vil jeg dog en for alle Gange bede Dem troe, at det hverken er Vinding eller Tab, der egentlig virker paa mig. Jeg kan have min Glæde af et heldigt, genialt eller inspireret *coup*, selv om det gaar ud over mig selv. Der er Nogen i den djævelsk skønne Lykke, som hver Aften er mig lige nyt. Hvilken anden Kvinde er en saadan Hex?»

Dette var den mest uforbeholdne Samtale, vi nogensinde havde haft om ham selv, en Samtale, der viste mig ham baade som begavet og ærgjerrig og i visse Maader zerrissen. Men, sært nok, det skulde vise sig, at den Mening, han vistnok med fuld Oprigtighed havde udtalt om sig og sit Forhold til Spillet, netop ikke var rigtig, og at en Katastrophe derved blev foranlediget.

Udpaa Foraaret gjorde vi igjen en Bjergreise og tilbragte Efteraaret og Vinteren i et Par sydtyske Residens- og Universitetssteder, og først det følgende Efteraar kom vi til Paris. Hvad fra vor Ophold der overveiede paatrængte sig min Erindring, et Grevens Forhold til den unge *de Potter*, med hvem vi her fornyede Bekjendtskab.

Overfor ham bekræftede det sig ikke, at Grev Fritz havde Glæde af et heldigt, genialt eller inspireret *coup*, selv om det gik ud over ham selv. De to unge Mænd kom strax i et spændt Forhold til hinanden som Rivaler overfor Lykkesgudinden. Der blev svagt yntet om, at *de Potter* levede paa en større Fod, end hans Faders Midler tillode; men saalænge en Fremmed i Paris bevarer Skinnen og betaler sin